la pàtria de messi

uina sort que hem tingut, en aquesta època nostra, de tenir el bàlsam fulgurant del futbol per amansir i per atiar les forces ocultes que mouen el nostre país. Quina sort que hem tingut, m'exclamo de nou, de tenir aquest noi d'accent argentí, poc llegit i una mica sorrut, però que fa els gols necessaris i en el moment precís com per aixecar la brama dels nostres i ensorrar la dels adversaris.

Potser res seria el mateix sense ell. El periodisme s'esllanguiria en un marasme de decrepitud i la política seria encara més salvatge i canibalesca. En els bars l'alcoholisme no tindria excusa i les botigues de petards no farien calaix ni per la revetlla de Sant Joan. Les columnes torçades dels banquers s'inclinarien definitivament cap al color de les pèrdues i no hi hauria esma per redreçar-les amb els fons públics amb els quals contribuïm tots.

Tot se'ns faria més agre, fins i tot la dolçor de les postres dels menús de diari i els petons dels amants en les cantonades obscures. Un silenci hivernal ho embolcallaria tot, com el que plana en la flonja blancor dels paisatges nevats o damunt dels camps florits d'ordi de Canapost, on només gosen xisclar cap al tard alguns falciots desvergonyits. Res seria igual sense el Barça d'en Messi.

Horaci, que va llaurar –en llatí– els camps d'una literatura excelsa, va deixar frases per a la posteritat, que figuren encara en els frontispicis més il·lustres. Va ser ell qui va dir allò de «Beatus ille», «Carpe diem» i l'«Aurea mediocritas», però també és d'Horaci aquella vella mentida que assegurava que era dolç i decorós morir per la pàtria. Nosaltres, que hem tingut la sort de coincidir en el temps amb el Barça de Messi i que no hem tingut l'obligació de lluitar en guerres sagnants, ens veiem ara amb cor de capgirar-la per esculpir en el nostre destí que «Dulce et decorum est pro patria vivere».

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/04/29/patria-messi/843279.html?utm_source=rss